

عنوان مقاله:

سیاست جغرافیایی و توسعه طلبی: شهرک سازی در اراضی اشغالی

محل انتشار:

فصلنامه روابط خارجی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

حسین آجورلو

سید روح الله حاج زرگرباشی

سیدکاظم سجادیور

خلاصه مقاله:

با اعلام فلسطین به عنوان سرزمین موعود و آغاز مهاجرت یهودیان به این منطقه، همواره یکی از مباحث مورد مناقشه، توسعه طلبی اسرائیل نسبت به اراضی فلسطینی بوده است. این کشور تا قبل از دهه هفتاد با سوء استفاده از فضای سنگین جنگ سرد، در سرزمینهای عربی وارد درگیری های نظامی شد و بخش هایی از آنها را به اشغال در آورد. با عبور از دهه هفتاد توسعه طلبی اسرائیل از طریق زور و اجبار از نظر جامعه جهانی قابل پذیرش نبود. از این رو اسرائیل، توسعه طلبی را از طریق انتقال یهودیان به مناطق اشغالی ۱۹۶۷ و اسکان آنان در آن مناطق در قالب شهرک سازی ادامه داد تا بتواند بافت جمعیتی این سرزمین ها را به نفع یهودیان تغییر دهد. در این مقاله ضمن بیان این روند سعی شده تا آنرا در قالب "نظریه میدان متحد" استفان بار جونز تحلیل و بررسی نماید که در پایان این نتیجه حاصل می شود که اسرائیل در پس شهرک سازی به دنبال توسعه طلبی و الحاق سرزمین های اشغالی فلسطین می باشد.

کلمات کلیدی:

شهرک سازی، توسعه طلبی، اسرائیل، نظریه میدان متحد، انتقال جمعیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1292224>

